

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Alicja Sosnowska

Strona pozwana: Dyrektor Izby Skarbowej we Wrocławiu
Ośrodek Zamiejscowy w Wałbrzychu

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Wojewódzki Sąd Administracyjny we Wrocławiu — Wykładnia art. 5 akapit trzeci WE, art. 2 dyrektywy Rady 67/227/EWG z dnia 11 kwietnia 1967 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich dotyczących podatków obrotowych (Dz.U. 71, s. 1301) oraz art. 18 ust. 4 i 27 ust. 1 szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku (Dz.U. L 145, s. 1) — Uregulowanie krajowe w dziedzinie podatku od wartości dodanej przewidujące w zakresie terminu zwrotu nadwyżki mniej korzystny tryb postępowania dla podatników rozpoczynających wykonywanie czynności podlegających opodatkowaniu i zarejestrowanych jako podatnicy dokonujący dostaw wewnątrzspółnotowych — Zasady neutralności podatkowej i proporcjonalności

Sentencja

- 1) Artykuł 18 ust. 4 szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku, zmienionej dyrektywą Rady 2005/92/WE z dnia 12 grudnia 2005 r., oraz zasada proporcjonalności sprzeciwiają się uregulowaniu krajowemu, takiemu jak to sporne w sprawie przed sądem krajowym, które — celem umożliwienia kontroli niezbędnych dla zapobiegania unikaniu opodatkowania i oszustwom podatkowym — wydłuża z 60 do 180 dni, licząc od dnia złożenia przez podatnika deklaracji na podatek od wartości dodanej, termin, którym dysponuje krajowy organ podatkowy celem dokonania zwrotu nadwyżki podatku od wartości dodanej danej kategorii podatników, chyba że złożą oni kaucję w kwocie 250 000 PLN.
- 2) Przepisy, takie jak te sporne w sprawie przed sądem krajowym, nie stanowią „specjalnych środków stanowiących odstępstwo” służących zapobieganiu niektórym rodzajom oszustw podatkowych lub unikaniu opodatkowania w rozumieniu art. 27 ust. 1 szóstej dyrektywy 77/388, zmienionej dyrektywą 2005/92.

(¹) Dz.U. C 69 z 24.3.2008.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 12 sierpnia 2008 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez cour d'appel de Montpellier) — Postępowanie karne przeciwko Ignaciowi Pedrowi Santestebanowi Goicoechei

(Sprawa C-296/08 PPU) (¹)

(Współpraca policyjna i sądowa w sprawach karnych — Decyzja ramowa 2002/584/WSiSW — Artykuły 31 i 32 — Europejski nakaz aresztowania oraz procedury wydawania między państwami członkowskimi — Możliwość stosowania przez państwo wykonania wniosku o ekstradycję konwencji przyjętej przed 1 stycznia 2004 r., lecz obowiązującej w tym państwie od daty późniejszej)

(2008/C 260/05)

Język postępowania: francuski

Sąd krajowy

Cour d'appel de Montpellier

Strona w postępowaniu karnym przed sądem krajowym

Ignacio Pedro Santesteban Goicoechea

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Cour d'appel de Montpellier (Francja) — Wykładnia art. 31 i 32 decyzji ramowej Rady z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie europejskiego nakazu aresztowania i procedury wydawania osób między państwami członkowskimi (Dz.U. L 190, s. 1) — Uprawnienie państwa członkowskiego do posługiwania się w stosunkach z innym państwem członkowskim innymi procedurami niż te przewidziane w decyzji ramowej, a w szczególności procedurą przewidzianą w konwencji dublińskiej z dnia 27 września 1996 r. w sprawie ekstradycji między Państwami członkowskimi Unii Europejskiej — Wpływ nienotyfikowania przez państwo członkowskie wydania nakazu aresztowania istniejących porozumień i uzgodnień, które ma zamiar nadal stosować — Możliwość stosowania przez państwo wykonania nakazu aresztowania konwencji przyjętej przed dniem 1 stycznia 2004 r., która weszła w życie w tym państwie po tej dacie.

Sentencja

- 1) Artykuł 31 decyzji ramowej Rady 2002/584/WSiSW z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie europejskiego nakazu aresztowania i procedury wydawania osób między państwami członkowskimi należy interpretować w ten sposób, że dotyczy on tylko sytuacji, do której ma zastosowanie system europejskiego nakazu aresztowania, co nie ma miejsca w przypadku, gdy wniosek o ekstradycję dotyczy czynów popełnionych przed datą wskazaną przez państwo członkowskie w oświadczeniu złożonym zgodnie z art. 32 tej decyzji ramowej.

2) Artykuł 32 decyzji ramowej 2002/584 należy interpretować w ten sposób, że nie sprzeciwia się on stosowaniu konwencji dotyczącej ekstradycji między państwami członkowskimi Unii Europejskiej, ustanowionej aktem Rady z dnia 27 września 1996 r. i podpisanej w tym samym dniu przez wszystkie państwa członkowskie, przez państwo członkowskie wykonania, nawet jeśli weszła ona w życie w tym państwie członkowskim dopiero po dniu 1 stycznia 2004 r.

(¹) Dz.U. C 223 z 30.8.2008.

Odwołanie od postanowienia Sądu Pierwszej Instancji (druga izba) wydanego w dniu 3 kwietnia 2008 r. w sprawie T-236/06 Landtag Schleswig-Holstein przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich wniesione w dniu 27 czerwca 2008 r. przez Landtag Schleswig-Holstein

(Sprawa C-281/08 P)

(2008/C 260/06)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Landtag Schleswig-Holstein (przedstawiciele: S. Laskowski i J. Caspar, działający w charakterze pełnomocników)

Druga strona postępowania: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania wnoszącego odwołanie

- stwierdzenie, że odwołanie jest dopuszczalne i zasadne;
- uchylenie postanowienia Sądu Pierwszej Instancji z dnia 3 kwietnia 2008 r.;
- uwzględnienie żądań wnoszącego odwołanie z pierwszej instancji i stwierdzenie, że skarga w sprawie T-236/06 jest dopuszczalna i zasadna;
- ewentualnie, przekazanie ponownie sprawy do Sądu Pierwszej Instancji, żeby stwierdził on dopuszczalność skargi w pierwszej instancji i kontynuował postępowanie;
- orzeczenie w przedmiocie kosztów i obciążenie Komisji kosztami tego postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Sąd Pierwszej Instancji odrzucił jako niedopuszczalną skargę o stwierdzenie nieważności wniesioną przez stronę skarżącą przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich z tego względu, że strona skarżąca nie jest osobą prawną w rozumieniu art. 230 WE akapit czwarty. Skarga o stwierdzenie nieważności została wniesiona przeciwko decyzjom Komisji z dnia 10 marca 2006 r. i 23 czerwca 2006 r., na mocy których stronie skarżącej odmówiono dostępu do dokumentu SEK (2005) 420 zawierającego analizę prawną dotyczącą projektu decyzji ramowej będącej przedmiotem dyskusji w Radzie w sprawie zabezpieczania danych w celu zapobiegania, dochodzenia, wykrywania i ścigania przestępstw karnych, w tym terroryzmu.

Wnoszący odwołanie opiera swoje odwołanie przeciwko kwestionowanemu postanowieniu Sądu Pierwszej Instancji na dwóch następujących podstawach.

Po pierwsze, wnoszący odwołanie twierdzi, że Sąd Pierwszej Instancji w postępowaniu sądowym naruszył zasadę *audi alteram partem* rule. Zasada ta stanowi inter alia gwarancję dla sprawiedliwego procesu i skutecznej ochrony prawnej i ma na celu uniknięcie sytuacji, w których na orzeczenia sądowe mogłyby wpływać argumenty, w przedmiocie których strony nie miały możliwości zająć stanowiska. W konsekwencji unika się decyzji stanowiących zaskoczenie dla stron. W celu uniknięcia takiego rodzaju orzeczenia, Sąd Pierwszej Instancji powinien był umożliwić wnoszącemu odwołanie otrzymanie wyjaśnień.

Po drugie, wnoszący odwołanie twierdzi, że Sąd Pierwszej Instancji naruszył prawo wspólnotowe poprzez błędną interpretację elementu konstytutywnego „osoby prawnej” w rozumieniu art. 230 WE akapit czwarty i popełnił błąd co do prawa odmawiając wnoszącemu odwołanie statusu osoby prawnej i w konsekwencji *locus standi*.

Sąd Pierwszej Instancji orzekł na takiej podstawie, że przewodniczący Schleswig-Holstein Landtag (Parlamentu Landu) w ramach swoich uprawnień do reprezentacji prawnej nie reprezentuje wnoszącego odwołanie, ale „bezpośrednio land” i w konsekwencji podsumował, że wnoszący odwołanie nie ma zdolności prawnej a tym samym *locus standi* przed sądami wspólnotowymi. Można z tego wywnioskować, że Sąd Pierwszej Instancji uznałby skargę za dopuszczalną jeżeli zostałyby wniesione nie przez skarżącego a raczej przez „Land Schleswig-Holstein”. Pogląd ten nie tylko jest błędny pod względem prawnym jako, że jest sprzeczny z konstytucją Landu Schleswig-Holstein, ale także stanowi w opinii wnoszącego odwołanie decyzję będącą zaskoczeniem, której wnoszący odwołanie nie mógł się spodziewać. Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji jest sprzeczne z prawem, ponieważ, po pierwsze nie uznało, że Landtag jest, zgodnie z konstytucją Landu Schleswig-Holstein „najwyższym organem o powołaniu politycznym wybranym przez społeczeństwo” i po drugie, ponieważ Sąd Pierwszej Instancji nie uwzględnił, że przewodniczący Landtagu w pełni reprezentuje Landtag w odniesieniu do sporów konstytucyjnych jego dotyczących. Pojęcie „Land” jest zgodnie z prawem używane w sposób rozszerzający i nieograniczony do określonych okoliczności oraz może odnosić się zależnie od kontekstu prawnego zarówno do rządu Landu jak i jego Parlamentu.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez tribunal de première instance de Mons (Belgia) w dniu 14 lipca 2008 r. — Société de Gestion Industrielle (SGI) przeciwko Państwu belgijskiemu

(Sprawa C-311/08)

(2008/C 260/07)

Język postępowania: francuski

Sąd krajowy

Tribunal de première instance de Mons